

SASKIA M.N. OUDSHOORN ZONDAAR

Een nieuw begin verandert in een nachtmerrie

THRILLER

DE CRIME COMPAGNIE

PODCAST

<Anne>

Hallo lieve luisteraars, ik ben Anne van Gestel. Tof dat jullie luisteren naar mijn podcast *Moorden met een moraal*. In deze nieuwe serie hebben we weer een spectaculaire zaak centraal staan. Een verhaal over een moord dat je niet los zal laten. Voordat we beginnen, benadruk ik nogmaals dat ik geweld niet verheerlijk. Iemand het leven ontnemen, eigen rechter spelen – dat is iets wat absoluut niet mag.

Wanneer we over een schokkende zaak horen in de media, denken we allemaal: dat overkomt mij niet. We geloven allemaal graag dat het kwaad ergens anders woont. Niet in jouw straat. Niet in jouw leven. Maar soms is het dichterbij dan je denkt. Wat als het zich stilletes dichtbij nestelt, in iemand die je liefhebt? Of in jou...

Wat ik in deze serie podcasts wil aantonen is dat iedereen in een situatie verzeild kan raken waarin moord ineens een deel van je leven is. Want wie je ook bent, wat je doet, of waar je woont: op een slechte, donkere dag kunnen we allemaal iets vreselijks meemaken. Een gebeurtenis waardoor je verandert in iemand die je niet wilt zijn. In een persoon die je zelf niet eens meer herkent. In een duister individu dat ondenkbare, gruwelijke dingen doet. Of wellicht net zo erg: je liefste verandert in zo iemand.

In een fractie van een seconde kan dat tikkeltje saaie leven waarvan je soms wenste dat het wat minder voorspelbaar was, ineens het leven worden waarnaar je zo hevig terug kunt verlangen. Schuldgevoel vreet zich een langzame, pijnlijke weg door de kern

van je bestaan; alles waar je voorheen zo van genoot, wordt bedekt met de grauwe sluier van schuld.

De geschiedenis leert ons dat vrijwel ieder mens tot iets slechts in staat is. In het donkerste deel dat diep, diep in onszelf verborgen zit en dat de meesten van ons gelukkig nooit te zien krijgen, zit dat stukje gevaarlijke lelijkheid dat van een aardig, liefdevol mens een gruwelijke misdadiger kan maken. Wat maakt een mens tot een koelbloedige moordenaar? Die ene seconde. Die impuls. Die vreselijke gedachte die je meteen weer wegduwde. Maar wat als je dat een keer niet doet...?

In deze podcasts duiken we in dat duistere grensgebied van goed en kwaad. En dat intrigeert jullie blijkbaar ook: de vorige podcast van *Moorden met een moraal* heeft al meer dan driehonderdduizend luisteraars.

Luister mee naar het waargebeurde verhaal van Karen en Marten en hun zoon Noah. Een gezin als ieder ander gezin. Totdat hun leven op een glijdende helling terechtkomt. Het raast steeds sneller naar beneden. Dan dat vreselijke moment waarop het dieptepunt is bereikt en er geen weg meer terug naar geluk lijkt te zijn.

1. KAREN

‘Ik ben er verdomme echt hélemaal klaar mee! Mij zie je voorlopig niet meer. Ik vertrek!’

Met gebalde vuisten sta ik voor hem en ik kan ternauwernood voorkomen dat ik kwaad op de grond stamp, als een verongelichte kleuter die zijn zin niet krijgt. Mijn nagels zijn niet heel lang, dat kan niet met het werk dat ik doe, toch dringen ze in het vlees van mijn handpalmen en laten inkepingen in de vorm van halvemaanvormen na. Ik voel het niet eens.

Voor de zoveelste keer heb ik een dappere poging gedaan om met hem te praten. Om écht te praten, waarbij je elkaar aankijkt en je best doet om te luisteren en te begrijpen wat de ander zegt. In eerste instantie gaf hij nog antwoord op mijn vragen, daarna werd zijn blik hol en schenen zijn gedachten zich – zoals zo vaak het laatste jaar – te verplaatsen naar de onlinewereld. Daar was blijkbaar meer te beleven dan hier in dit huis.

Marten moet zichtbaar moeite doen om zijn irritatie te verbergen. Alle excuses voor zijn verstrooide gedrag zijn de revue al gepasseerd – stress, gedoe met collega’s, leerlingen, gezeik in de directie van de school.

Mijn echtgenoot heeft met zijn eigenaardige gedrag een bom onder ons huwelijk gelegd. Hij wil niet scheiden. Hij heeft me gesmeekt om niet bij hem weg te gaan. Therapie vindt hij onzin, we moeten zelf onze problemen kunnen oplossen, zegt hij. Ik heb geen idee hoe. Hij heeft niet uitgelegd hoe hij denkt dat het

tussen ons weer gaat werken. Ik voel niets meer. En hoe maak je dat weer heel?

Ik ben er niet van overtuigd dat de dingen die hij opnoemt de werkelijke redenen zijn voor zijn geestelijke en vaak ook fysieke afwezigheid. De onzekerheid, die bij tijd en wijle als een helle-vuur in me oplaait, gaat met me aan de haal. De meest vreemde ideeën nemen bezit van mijn gedachten.

Er is een ander, ik weet het nu bijna zeker, al heeft hij die beschuldiging altijd ontkend.

Is dat niet wat alle vreemdgaande mannen doen, de verdenking met kracht van zich afschudden totdat het tegendeel onweerlegbaar bewezen is? Het zo draaien dat ik degene ben die niet goed bij haar hoofd is door dat van hem te denken?

Het echte bewijs voor zijn buitenechtelijke avonturen heb ik nog steeds niet gevonden. Dat is waarschijnlijk slechts een kwestie van tijd. Ik wil daar niet lijdzaam op wachten. Dat kan ik niet. Ik wil geen slachtoffer zijn. Niet weer. Ik moet iets doen voordat ik compleet gek word.

Zijn ogen dwalen af naar zijn mobiel, waar het scherm voor de zoveelste keer oplicht door een bericht dat binnenkomt. Het kost hem duidelijk moeite het verdomde apparaat een paar minuten te laten rusten. Dat irritante gedrag is de perfecte voedingsbodem voor mijn bange vermoedens, die inmiddels zoveel plek in mijn hoofd innemen dat ik niet meer als een normaal mens kan functioneren.

De blik waarmee hij me vervolgens aankijkt is leeg, alsof hij er is en toch ook weer niet. Hij zwijgt.

‘Mijn god, dit geloof je toch niet,’ roep ik gefrustreerd uit en ik rol met mijn ogen. ‘Hoor je überhaupt wel wat ik zeg?’

De stress die zich de laatste maanden in mijn lijf heeft opgebouwd en groeide als een meedogenloos giftige woekering, lijkt ineens met de kracht van de bom op Hiroshima tot ontploffing te komen. Een zwam die zijn poeder als giftige neerslag verspreidt.

Het spul blijft daar liggen, net zo lang totdat al het gevoel, alle liefde voor hem in mij dood is en er in de toekomst niets meer kan groeien.

Dit is de fucking druppel!

‘Schat, sorry, ik heb nogal veel aan mijn hoofd,’ stamelt hij en hij wil mijn hand pakken.

Zijn vingers raken nauwelijks de mijne voordat ik mijn hand met een schielijke beweging wegtrek. ‘Wat zei je als laatste?’ vraagt hij zacht, alsof hij het nog een keer moet horen voordat hij het gelooft.

‘Dat ik voorlopig wegga!’

Mijn hart raast als een bezetene. Dit is het, er is geen weg meer terug hierna. En toch blijven de woorden als een kogelregen mijn mond verlaten. ‘Dit is precies wat ik bedoel, je luistert nooit meer naar me, Marten. Je hoort me wel, maar je luistert niet. Het doet er nu niet meer toe. In een huwelijk horen twee mensen te zitten die van elkaar houden en elkaar de aandacht geven die ze verdienen. In dit huwelijk zitten ik en die fucking telefoon van jou. Ik ben er klaar mee.’

Hij laat zijn mobiel snel in zijn broekzak glijden. ‘Je kunt niet altijd in het middelpunt staan, schat.’

‘Wát zeg je?’ De klootzak.

Ik kan niet geloven dat hij dit echt heeft gezegd. Hij weet hoeveel pijn hij me met zo’n uitspraak doet, ook al is het misschien waar.

Hij steekt zijn hand naar me uit. Een berouwvolle stem. ‘Het spijt me, dat was laag, dat had ik niet moeten zeggen. Je hebt gelijk. Je hebt mijn aandacht.’ Met zijn ogen smeekt hij me om vergeving.

Een honend lachje ontsnapt aan mijn keel. Of hij nu, hier, alles wat in de afgelopen maanden is gebeurd, recht kan breien door op dit moment wél naar me te luisteren. Ik schud langzaam mijn hoofd. ‘Het is te laat, Marten. Ik heb de beslissing genomen. We

hebben deze discussie al zo vaak gehad, ik trek het gewoon niet meer.'

Hoewel ik meer kwaad ben dan verdrietig, moet ik toch moeite doen om de tranen die achter mijn ogen prikken terug te duwen. De muren die ik om me heen heb opgetrokken en die me al jarenlang beschermen, mogen niet afbrokkelen. Door de gaten en kieren zou het verdriet naar binnen sijpelen en me langzaam maar zeker opvreten. Ze zouden met een donderend geraas ineenstorten en mijn mentale welzijn in het geweld met zich meesleuren.

Vorig jaar vierden we ons zilveren huwelijk. We hebben zoveel met elkaar meegemaakt. Het grootste verdriet dat een moeder kan hebben zo goed en zo kwaad als dat ging 'eindelijk een plaatsje gegeven', zoals mijn moeder dat zo eufemistisch zei. Ze wil dat zelf geloven omdat haar eigen pijn overduidelijk te zwaar is om die van mij erbij te nemen.

Het recente gedoe met onze zoon, Noah.

Zulke diepe dalen en wat minder hoge pieken en toch, ondanks alles, hadden we het goed samen. Een rustig, voortkabelend huwelijk tussen twee mensen die van elkaar hielden en respect voor elkaar hadden. Vriendinnen vergeleken het huwelijk weleens met een joggingpak dat je aantrok als je thuiskwam. Warm. Comfortabel. Je hoefde er niet over na te denken, het zat altijd lekker. Ik zag ons huwelijk als een onbreekbare band tussen twee mensen. Een verbintenis waarop ik altijd en vanzelfsprekend had kunnen vertrouwen, wat er ook gebeurde.

Marten had me gegeven wat ik nodig had, toen we probeerden onze droom van een gezin waar te maken. Hij was mijn rots in de branding toen alles om me heen verschroeide en er van mij niets meer over was dan een zielig hoopje as. Nu is die fundering niet sterk genoeg meer om dat gewicht te kunnen dragen. En het is zijn fucking schuld.

2. KAREN

Marten zet een stap in mijn richting en grijpt mijn bovenarmen vast. Met een smekende blik kijkt hij me aan. 'Liefje, we komen er wel uit, ga niet weg. Dat kun je me niet aandoen.'

Die laatste zin zorgt ervoor dat ik juist nog standvastiger word. Om te laten zien dat ik het nu alleen kan. Dat ik niemand meer nodig heb.

Het is beter zelf de stop eruit te trekken voordat iemand anders het doet en het badwater me mee het riool in neemt.

'Het gaat hier niet om jou. Het leven draait niet altijd om jouw wensen en je werk, waarmee je getrouwd lijkt te zijn. Het gaat hier nu even om mij! Als ik een tijdje weg ben, dan zul je zien wat het betekent als ik echt niet meer in je leven ben,' bries ik.

Hij ademt zwaar. 'Daar hoeft je niet voor weg te gaan, dat weet ik zo ook al, schat. Ik kan jou niet missen.'

'Daar heb ik anders het laatste jaar weinig van gemerkt,' bijt ik hem nijdig toe.

Marten laat een arm los en sluit zijn hand om mijn kin. Hij duwt mijn hoofd omhoog zodat ik hem wel moet aankijken. 'Karen.' Het klinkt alsof het uitspreken van mijn naam hem pijn doet.

Ik beweeg wild mijn hoofd van links naar rechts. 'Niet doen! Raak me niet aan!'

Ik wil hem niet voelen, nu niet. Die vertrouwde hand, zijn vingers die zich altijd automatisch om de mijne sluiten als we naast elkaar lopen, wat tot voor kort voor een vertrouwd gevoel in mijn borst zorgde. *Hij en ik tegen de wereld.*

‘Karen, rustig aan, joh.’

Ik stap opzij, val bijna over een van zijn schoenen en kan me nog net met een hand op het blad van de bar staande houden. Ik kijk met een schuwe blik naar hem op. Bijna met verbazing, alsof ik hem vandaag voor het eerst zie. De grove wenkbrauwen, waar ik nog niet eens zo lang geleden met een merkwaardig soort genoeg de terugkerende veel te lange, stugge haren uit trok. Zijn volle lippen, die ik duizenden keren op de mijne gevoeld heb en steeds vaker in een ernstige, strakke streep staan. Zoals op dit moment. Zijn grijzende slapen, die ik eerst zo sexy vond en die hem nu gewoon het uiterlijk van een man van middelbare leeftijd geven. De rimpeltjes bij zijn ooghoeken die zich het afgelopen jaar hebben verdiept.

‘Serieus? Gaan we dit echt doen?’ Marten trekt zijn hand terug alsof hij zich ergens aan gebrand heeft. In dezelfde beweging strijkt hij zijn iets te lange haar naar achteren.

Ik maak geen afspraken meer voor hem bij de kapper en schrijf niets meer op de familieplanner die in de keuken hangt. Een pand van zijn overhemd hangt uit zijn broekband. Het overhemd dat hij aan heeft is slecht gestreken, vol scherpe vouwen op plekken waar ze niet horen. Dat vertik ik de laatste weken: strijken. Het geeft iets van een vreemde voldoening dat hij dat zelf niet kan. Ik schop de gym schoen woedend weg. Het ding vliegt rakelings langs zijn hoofd. Nog net kan hij zijn bovenlichaam opzijbuigen voordat de schoen hem raakt. ‘We? Er is geen “we” meer! Dat heb je me de afgelopen maanden pijnlijk duidelijk gemaakt.’

Hij vouwt zijn handen als in een gebed samen en kijkt me smeekend aan. ‘Schatje, je kunt toch niet zomaar alles tussen ons weggoien? Alle schepen achter je verbranden? Dat kan toch niet, denk eens goed na.’

‘Dat heb jij al gedaan.’ Ik snuif. ‘Ik heb tijd nodig. Rust. Ruimte. Ik moet alles op een rijtje zien te krijgen. Ik kan dit niet meer.’ Ik pak mijn hoofd vast en trek aan mijn haren alsof de scherpe pijn

helpt me bij de les te houden. 'Mijn besluit staat vast.'

'En Noah dan? Laat je die zomaar achter?'

Zijn troefkaart. Inspelen op mijn moedergevoel.

Ik adem zwaar bibberend uit en pers de woorden tussen mijn tanden door. 'Noah heeft mij niet meer nodig.'

'Dat slaat nergens op. Een kind heeft altijd zijn moeder nodig,' zegt Marten ineens gemeen fel.

'Hij heeft jou toch hier, zijn vader?' daag ik hem uit.

Bijna onmerkbaar schudt hij zijn hoofd. 'Een vader is minder hard nodig dan een moeder,' zegt hij nu zo zacht dat ik het nauwelijks hoor. 'Vooral voor... voor praktische zaken is een vader handig.'

Vroeger waren Noah en ik twee handen op een buik, kon Marten zich weleens buitengesloten voelen. *Heeft hij daar nog steeds last van?*

'Je weet dat Noah jou ook nodig had. Hééft, bedoel ik. Een vader is minstens zo belangrijk.' Ik prik met mijn wijsvinger in zijn borstkas. 'Jij bent zijn rolmodel.' Mijn troefkaart. Wie wil een man die zijn echtgenote bedriegt als voorbeeld?

Marten sluit zijn ogen en wrijft met een vermoeid gebaar over zijn kin. Als hij ze weer opent, kijkt hij me met een droevige blik aan. 'Ik heb altijd alles voor mijn gezin gedaan. En dat doe ik nog steeds. Daar mag je nooit aan twijfelen.'

'Tegenwoordig twijfel ik aan alles,' antwoord ik. 'En dat komt door jou.' Een triest gevoel nestelt zich als een baksteen in mijn maag.

Langzaam beweegt hij zijn hoofd heen en weer. 'Blijf. Alsjeblieft. Geef me gewoon wat tijd. Ik heb zoveel shit om mee te dealen, daar heb je geen notie van.'

'Waarom praat je daar dan niet met mij over? Ik kan je toch helpen?'

Wat is er van ons over als we problemen niet samen onder ogen kunnen zien? Misschien zou ik hem zelfs wel... dát kunnen

vergeven. Als hij niet echt verliefd is. Als het iets... fysieks is. Dat is misschien wel minder erg dan verliefd op iemand zijn.

‘Je kunt mij hiermee niet helpen. Alleen door me tijd te geven,’ verzucht Marten.

‘Die geef ik je dan hierbij. Tijd en ruimte. Door weg te gaan.’

In mijn hoofd begin ik alles wat ik mee moet nemen al in te pakken. Paspoort. Creditcard. Medicijnen. Kookspullen. Klusgereedschap. Een paar flessen Martini. Niet al mijn kleren kunnen mee. Ook mijn boeken niet, dat is een zorg voor later.

‘Ik heb besloten naar het huis van oma Katherina te gaan.’

Met een ruk beweegt hij zijn hoofd omhoog. Zijn ogen worden een fractie van een seconde groot. Iets van angst lijkt er over zijn gezicht te glijden en verdwijnt weer, even snel als dat het opgekommen was. Hij schraapt zijn keel en zegt met schorre stem: ‘Wat? Naar Oostenrijk? Alleen? Dat kan toch helemaal niet?’

Ik heb het oude huis in Tirol twee jaar geleden geërfd van mijn grootmoeder. Het is een bescheiden woning waarvan het land eromheen lang geleden is verkocht. Godzijdank was oma zo slim geweest om haar enige kleinkind als erfgename in het testament te zetten. De notaris in het dorp had op mijn verzoek alles vanaf hier in Nederland met zijn Oostenrijkse collega kunnen afwikkelen.

Toen het leven zich nog vol beloftes en dromen voor ons uitstreckte, hadden Marten en ik samen plannen gemaakt om het huis op te knappen. Liever gezegd: helemaal leeg te halen en opnieuw op te bouwen. Isoleren, een veranda. Dubbele ramen. Misschien zelfs wel een jacuzzi buiten. Ik had mezelf al helemaal zien zitten in het dampend warme water, wijntje erbij, genieten van het uitzicht op het ruige bos tegen de bergen. De reeën die zich op een stille morgen aan de rand van het woud laten zien. Een romantisch heenkomen, waar we samen naartoe konden in de vakanties. In de zomer zouden we wandelen in de bergen. Rugzakken mee, samen op avontuur, genieten van de weidsheid

van de overweldigende en ruige natuur. In de winter zouden we skiën en als we oud en stram zouden zijn en niet meer van de berg af zouden kunnen zoeven, zouden we langlaufen en romantische wandelingen in de sneeuw maken.

En later, als Marten gepensioneerd was en ik mijn catering-bedrijf had verkocht, konden we daar langere periodes blijven. Noah werd hopelijk ooit vader, en dan zou hij er met zijn gezin naartoe komen.

Ik droomde soms al dat mijn kind zijn eigen zoon of dochter in zijn armen hield. Het verlangen naar een kleinkind heb ik nooit tegen iemand uitgesproken. Het is ook nog helemaal niet aan de orde. Noah is jong, net zeventien, veel te jong om vader te worden. Eigenlijk weet ik niet eens zeker of hij ooit wil trouwen of vader wil worden. Gesprekken in die richting heeft Noah altijd met rollende ogen en een langgerekt ‘Mááám’ afgekappt.

Desondanks, had ik het helemaal voor me gezien: kerst vieren met de hele familie in het huis van oma, in het eeuwenoude dorpje in Tirol. Vrienden en vriendinnen zouden gezellig langskomen en op lange avonden bij het haardvuur hadden we onder het genot van een goed glas wijn en lekkere lokale hapjes intense gesprekken over het leven. De clip van ‘Last Christmas’ van Wham, maar dan in het echte leven en met wat minder drama. Het drama is er nu wel. Het sprookje is uit.

Tot nu toe is het bij plannen maken gebleven. Er was altijd wel een reden om niet naar het huis te gaan: Marten had slechts de schoolvakanties vrij, rondom die periodes kon hij moeilijk vrij nemen. De schoolvakanties waren bij mij door de collega's met kleinere kinderen altijd lastig om vrij te nemen. De eerste zomervakantie nadat oma toch nog vrij plotseling overleed, was al geboekt. De voorjaarsvakantie daarna was het vreselijk slecht weer in Oostenrijk, weinig sneeuw. Afgelopen jaar was ik te druk met het starten van mijn bedrijf.

Marten heeft gelijk, het huis van oma is niet bijzonder of luxe – het is in elk geval bewoonbaar. Er is stroom, stromend water. Al die tijd betaal ik trouw de rekeningen voor de voorzieningen. Oma had zowat haar hele getrouwde leven in het huis gewoond, waarom zou ik dat niet kunnen? Het was solide, betrouwbaar. In al die jaren heeft de natuur er nooit grip op kunnen krijgen. Wind, regen, sneeuw, het had alle seizoenen tientallen jaren dapper doorstaan.

Het leven daar kan op dit moment niet slechter zijn dan hier, met hem.

Het harde, lichamelijk werk dat ik zal moeten verzetten om de woning van oma beter geschikt te maken voor het hedendaagse leven, is een goede afleiding. Spierpijn in mijn lijf van het klussen is beter dan de voortdurende pijn die ik hier voel. Pijn die zich in mijn maag en mijn ziel nestelt en waartegen geen enkele pijnstillers opgewassen is.

Ik steek mijn kin uitdagend omhoog. ‘Jawel hoor. Waarom zou ik niet alleen naar Tirol kunnen gaan?’